

det, som det ærede Medlem jo stadigt synes at glemme, at for 2 Aar siden blev det, som Betingelse for overhovedet at give disse Betælinger, foreslaaet af Finansudvalget og senere vedtaget af Tinget, at en Del af denne Sum skulde anvendes til kritisk Revision af begge Anstalter; Betingelsen for at faa Understøttelse var, at de have underkastet sig denne kritiske Revision, og denne Revision er netop henlagt til mit Ministerium, det er derfor ikke rigtigt, at Anstalterne ere Ministeriet fuldstændig uvedkommende; det er netop dette bestaaende Forhold — som i øvrigt aldeles ikke skaber Anstaltens Uafhængighed — som jeg ønsker at bevare, og som den af Udvalget foreslaaede Ordning vil forandre. Det er altsaa en virkelig Forandring af de bestaaende Forhold, naar denne kritiske Revision skal gaa over til de af Rigsdagen valgte Mænd, som det ærede Medlem sigter til. Men for øvrigt, selv om dette ikke var Tilfældet, saa vilde der dog i Virkeligheden ikke en Forandring, om ikke i de bestaaende Forhold, saa dog i en Regel, som ellers ufravigelig er fulgt med Hensyn til, hvorledes Revisionen af Stiftelser foregaar — thi dette vil jo blive en Stiftelse — vi have jo tallose Eksempler paa, hvorledes Stiftelser undergives baade en Talrevision og en kritisk Revision, og det er altid saadan, at Talrevisionen sker inden for Stiftelsens Omraade, medens den kritiske Revision foretages af en af Ministeriet beklædet og udsat Mand. Jeg kan jo i øvrigt kun ndtale min Villighed til fremdeles at arbejde med paa denne Sags Ordning og kan kun beklage, at, ikke saa meget den ærede Ordførers, som særlig det ærede Medlems Udtalelser aabnede mindre Udsigt for et Udbytte af saadant Samarbejde, thi det ærede Medlem holdt jo saa afgjort paa de Punkter, hvor jeg ikke kan tiltræde Udvalgets Forslag, saa at, som det ærede Medlem udtalte, Udsigterne egentlig ikke ere lyse.

Ordføreren (Clausen): Det er kun et Aar forte Bemærkninger, jeg skal gøre til den ærede Minister. Den ærede Minister gjorde opmærksom paa, at vi ikke havde medtaget den Bestemmelse om Nybygninger i § 1, som oprindeligt var optagen i Regeringslovsforslaget, som det var vedtaget i det andet Ting. Denne Bestemmelse indeholdt jo ligesom en Slags Forløste paa Rigsdagens Villighed, naar det blev nødvendigt at opføre ny Stolebygninger. Det synes os dog ikke at være nødvendigt at optage denne Bestemmelse i Loven, thi Sagen skuld jo selvfølgelig dog til Behandling og Afstemning her i Tinget, og naar denne

Bestemmelse stod i Løven, mente man, at det mulig kunde give Anledning til mindre vel overvejede Byggeplaner; men skulde det kunne fremme Gennemførelsen af Løven, at vi tage dette Spørgsmaal op igen, saa skal jeg ikke have noget derimod. Den ærede Minister mente, at Forstanderne ikke saa godt kunde være Formænd — jo, det vil sige, jeg har forstaaet den ærede Minister saaledes, at Professor Kæller nok kunde være det (Ministeren: Ja!), men at Forstanderne kunde tillaldes og være med til at forhandle om, hvad der nærmest ligger under dem. Jeg tror ikke, dette vilde blive nogen heldig Ordning; skulle de nemlig have Afstemningsret, Ret til at deltage i Afgørelsen af disse Sager, eller skulle de ikke have en saadan Ret? Jeg tror ikke, det vil blive nogen heldig Ordning; de ville føle sig noget tilside satte. Det er mere naturligt, at Forstanderen, der leder Anstaltens hele Drift og Udvikling, har Sæde og Stemmeret i Bestyrelsen, som den mest sagkyndige af dem alle; men vi kunne jo forhandle nærmere om disse Spørgsmaal med den ærede Minister; thi det er jo ikke af dem, som lægge Hindringer i Vejen for Løven. Det har ikke været Udvalgets Mening med de 2,000 Kr., som ere ansatte til Formanden, at de skulde gaa af Statskassen, og jeg tror heller ikke, at det kan løses saaledes. Det Punkt, hvorpaa der er mere Uoverensstemmelse, angaar Revisionen. Den ærede Minister mente nok, at en Revision, saaledes som den førtes paa Stiftelsen, var tilstrækkelig, og i alt Fald kunde den gennem Finansdepartementets Revision komme til Gennemsyn af Statsrevisionerne; men vi have ikke set nogen Opgørelse fra disse private Stiftelser, eller at Statsrevisionen har taget sig af dem. Naar Mindretallet henviser til Frederiks Hospital, skal jeg blot gøre opmærksom paa, at vi for to eller tre Aar siden fik et lille Indblik i Hospitalets Historie, da der var Uenighed mellem Inspektøren og Forvalteren, og dette lille Indblik syntes at vise, at der dog maaste var god Grund til, at Frederiks Hospitals Regnskab var blevet underkastet en mere kritisk Revision, end Tilfældet havde været. For Resten er det jo ikke uhyørt, at der klages over Behandlingen og Bestyrelsen af private Stiftelser. Man har jo saaledes hørt for nylig, at en privat Stiftelse skal faa næsten en Million Kroner, og i det Tilfælde kan der nok ogsaa være Trang til en kritisk Revision. Men denne Stiftelses Opgaver ligger jo saa langt fra Statsstyrelsen, at man ikke kan tænke paa at faa den ind under Rigsdagen. Jeg vil ubetinget holde paa og meget beklage, der-